

Arrest

nr. 75 956 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing inzake de eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. O. (...), verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Jezidische afkomst te zijn. U bent op 21/08/1977 te Tbilissi geboren en bent gehuwd met M. T. (...) (OV 6.762.138). In 1992 of 1993 vertrok u samen met uw ouders uit Georgië omdat uw vader omwille van zijn Jezidische afkomst geslagen werd en zo zijn huis moest ontvluchten. In Rusland kende u problemen omdat u zich als Georgiër moeilijk kon laten registreren. In 2000 verliet u Rusland en vluchtte u naar Duitsland. Daar vroeg u onder een valse identiteit (Shek Bavaki Amer met de Irakese nationaliteit) asiel aan. Gezien deze manifeste bedrieglijkheid werd uw asielaanvraag dan ook geweigerd. U bleef er niettemin tot 2010 wonen. In 2009 leerde u uw huidige vrouw kennen via het internet. In juli 2010 reisde u naar Kaliningrad

(Rusland) om er samen met haar bij vrienden van jullie onder te duiken omdat u gehoord had dat zij van haar vader met iemand anders moest trouwen. In augustus trouwden jullie er en verbleven er tot januari 2011. Eind januari 2011 vertrokken jullie naar België en kwamen er op 03/02/2011 aan. Jullie dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legden u een huwelijksakte neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten. Bijgevolg dient uw vrees ten aanzien van Georgië te worden geapprecieerd. U kunt het echter niet aannemelijk maken dat u een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft.

Ten eerste bent u sinds 1992 of 1993, toen u nog kind was, niet meer in uw land van herkomst geweest (CGVS p.2, 4). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u op geen enkele wijze op de hoogte bent van de huidige situatie in Georgië. U verklaarde enkel dat Jeziden nog altijd worden vervolgd in Georgië en dat u evenveel gevaar loopt in Georgië als andere Jeziden (CGVS p.6, 4). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat er geen sprake van is dat Jeziden het voorwerp van vervolging vormen in Georgië. Dergelijke informatie weerlegt dan ook uw bewering als zouden Jeziden op systematische wijze vervolgd worden waardoor u een verhoogd risico op vervolging in Georgië zou lopen. Verder brengt u geen enkel element aan, behalve dat u Jezide zou zijn, waaruit zou kunnen blijken dat u actueel een verhoogd risico op vervolging in Georgië zou lopen.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat de door u en door uw vrouw verklaarde vervolgingsvrees ten aanzien van Rusland ongeloofwaardig werd bevonden in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in haar hoofde. Deze inschatting is ten dele gebaseerd op de vaststelling van tegenstrijdigheden tussen haar en uw asielverklaringen.

De beslissing van uw vrouw luidt als volgt:

"(...)"

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het door u voorgelegde document vermag niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De huwelijksakte indiceert dat u met M. T. (...) getrouwd bent wat in deze beslissing nergens in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake de tweede verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M. T. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Jezidsche afkomst te zijn. U werd op 17/07/1980 te Ararat (Armenië) geboren maar verwierf de Russische nationaliteit in 2004 of in 2005. U bent gehuwd met K. O. (...) (6.762.138). U leerde uw huidige man in 2009 via het internet kennen. Van uw vader was u echter verplicht om met iemand anders te trouwen. Toen u hem vertelde dat u met iemand anders zou trouwen werd u door uw vader geslagen. In juni 2010 vluchtte u vervolgens naar vrienden in Kaliningrad die u een onderduikplaats boden. In juli 2010 kwam uw huidige man daar ook aan en jullie trouwden er in augustus. Jullie verbleven er tot eind januari 2011 waarna jullie naar België vluchtten. Jullie kwamen er op 03/02/2011 aan en dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

B. Motivering

U verklaarde uw familie te vrezen omdat u tegen de wil van uw vader met iemand anders trouwde. Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst legden u en uw man incoherente en tegenstrijdige verklaringen af betreffende jullie eerste ontmoeting. Zo verklaarde uw man dat hij door V. (...) en I. (...), die u tussen juni 2010 en februari 2011 onderdak boden, naar hun - en op dat moment ook uw - verblijfplaats werd gebracht (CGVS man p.10). Het zou al avond, zelfs nacht geweest zijn toen hij er aankwam (CGVS man p.8). U verklaarde echter dat V. (...) en I. (...) zich thuis bevonden toen uw man aankwam. Door wie hij concreet werd gebracht kon u niet zeggen. Bovendien verklaarde u dat u uw man voor het eerst overdag zag – hierbij kan opgemerkt worden dat u niet kon zeggen of het voor of na 14u in de namiddag was waardoor het weinig aannemelijk is dat hij pas tegen de avond toekwam (CGVS p. 5, 9, 11). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheden werd geconfronteerd stelde u enkel niet meer te weten wanneer uw man toekwam. Waarom uw man stelde dat V. (...) en I. (...) hem opgehaald hadden begreep u niet (CGVS p.9, 11). Dergelijke verklaringen bevestigen de vastgestelde tegenstrijdigheden. Een dergelijke incoherentie en tegenstrijdigheid betreffende de eerste persoonlijke ontmoeting met de man met wie u een maand nadien zou trouwen en voor wie u bereid was een groot risico te lopen, ondergraaft uw geloofwaardigheid.

Daarnaast legde u een onaannemelijke mate van onwetendheid aan de dag over de plaats waar, en de personen bij wie u 7 maanden onderdook. Bovendien werden ook hier incoherenties tussen u en uw echtgenoot vastgesteld. Zo kon geen van beiden de familienamen geven van de personen bij wie jullie onderdoken (CGVS p.5, CGVS man p.7). Voorts verklaarde u, dit in tegenstelling tot uw man, dat het koppel kinderen had (CGVS p.6, CGVS man p. 7). Het is weinig aannemelijk dat uw man hier niet van op de hoogte zou zijn gezien de tijdspanne dat hij bij die mensen heeft verbleven (juli 2010-eind januari 2011) en de vertrouwensband die er in de door jullie verklaarde omstandigheden moest zijn geweest. Voorts kon u zelfs niet bij benadering stellen hoe oud V. (...) en I. (...) zijn – dit terwijl uw man stelde dat ze ongeveer zijn leeftijd hadden (CGVS p.6, CGVS man p.8). Zelfs duidelijke zichtbare kenmerken als de haarkleur van V. (...) of het feit of hij al dan niet een snor had kon u ook niet zeggen (CGVS p.6). Voorts konden noch u noch uw man zeggen op welk adres zij woonden (CGVS p.5, CGVS man p.6-7). Uw man vergoelijkte deze onwetendheid door te stellen dat er daar geen straatnamen zijn. Hoe groot het dorp dan wel was konden u of uw man zelfs bij benadering niet zeggen (CGVS man p.7, CGVS p.9). Bovendien gaf u aan dat uw man op basis van het adres moest geweten hebben waar I. (...) en V. (...) woonden (CGVS p.9, 11). Dat u en uw man een dergelijke onwetendheid aan de dag leggen over mensen bij wie jullie gedurende 7 maanden onderdoken is weinig aannemelijk. Deze vaststellingen geven dan ook aanleiding tot ernstige twijfel aan het door u beiden verklaarde verblijf van meerdere maanden in ondergedokenheid in de Russische Federatie.

Ook over de man aan wie u zou worden uitgehuwelijkt en die de feitelijke aanleiding van uw vervolgingsvrees betreft kon u maar weinig informatie verschaffen. Behalve de voornaam wist u nagenoeg niets over hem. Zo kon u zijn familienaam niet geven. Hoe oud hij was kon u evenmin vertellen. Over zijn beroep stelde u vaagweg dat hij 'thuis werkte' (CGVS p.4, 10). Een dergelijke vaagheid over de persoon met wie u verondersteld was te trouwen bevestigt uw geheel gebrek aan geloofwaardigheid. Bovendien kan worden gesteld dat de enige indicatie dat u door uw ouders wordt gezocht de telefoon betreft die zij naar I. (...) en V. (...) pleegden om te vragen of u daar was (CGVS p.8). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat uw man hier niet van op de hoogte was (CGVS man p.10). De gedane vaststellingen brengen dan ook de geloofwaardigheid van de essentie van uw asielaanvraag - een vervolgingsvrees omwille van uw verzet tegen een gedwongen huwelijk - ernstig in het gedrang.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u nog 7 à 8 maanden - bijna 5 maanden na jullie huwelijk – in een nabijgelegen dorp bij vrienden van uw ouders verbleef (CGVS p.8). U verklaarde ter zake dat deze mensen goede vrienden waren van uw ouders en dat zij en uw ouders regelmatig bij elkaar op bezoek kwamen. Hun woning zou zich bevinden op een 10 à 15 minuten rijden van uw ouderlijk huis. Dat u gegeven die omstandigheden dit schuiloord niet vroeger dan 5 maanden na uw huwelijk zou hebben verlaten kan niet geloofwaardig worden genoemd. Een dergelijk gedrag kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Tenslotte kan weinig geloof worden gehecht aan de door jullie aangegeven context waarin jullie trouwden. Zo verklaarde u op wettelijke basis met uw echtgenoot te zijn getrouwd. Hierbij zou uw man geen enkel identificatiebewijs hebben moeten voorleggen en volstond een geboorteakte bij u. Toen jullie

gevraagd werd of het mogelijk is te trouwen met een dergelijk gebrek aan identiteitsdocumenten stelde u dit niet te weten (CGVS p.5-6). Uw man stelde dan weer dat I. (...) en V. (...) dit voor jullie konden regelen. Ze hadden immers connecties binnen de burgerlijke stand. Op welke manier en via wie zij dit huwelijk konden regelen kon hij evenwel niet zeggen (CGVS man p.6). Mede gezien jullie gebrekkige kennis over V. (...) en I. (...) kan maar weinig geloof aan dergelijke verklaring worden gehecht. Bovendien verklaarde uw man op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn geboorteakte in Kaliningrad was achtergebleven toen hij van daaruit naar België kwam (DVZ verklaring man vraag 18 dd 24/02/2011). Op het CGVS-gehoor bleek dat hij het al in 2000 verloren had toen hij vanuit de regio Toela naar Duitsland ging (CGVS p.5). Toen hij met deze verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd stelde hij enkel dit niet te hebben gezegd (CGVS p.5). Een dergelijke incoherentie komt zijn geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Dit te meer omdat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat jullie beiden een geboorteakte neerlegden voor jullie huwelijk waarmee u zowel uzelf als uw man tegensprekt. U verklaarde immers tijdens het CGVS-asielgehoor dat uw man geen enkel document neerlegde bij de voltrekking van jullie huwelijk (DVZ verklaring 18 dd 24/02/2011, CGVS p.6). Bijgevolg ontstaan er ernstige vermoedens dat jullie moedwillig identiteitsdocumenten achterhouden teneinde de belangwekkende informatie (personalia, eventueel verblijfsregistratie) die dergelijke documenten bevatten te verhullen.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake essentiële zaken van uw relaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat Jeziden soms het slachtoffer waren van beledigingen. Gezien het feit dat u verklaarde dat u geen andere problemen in deze context heeft gehad is er desgevallend geen sprake van ernstige vervolging in zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS p.10).

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De huwelijksakte indiceert dat u met K. O. (...) getrouwd bent wat in deze beslissing nergens in twijfel wordt getrokken.

Het door u voorgelegde medisch attest kan geen verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, uw verregaande onwetendheid en een gedrag dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Het document stelt dat u een ernstige depressie heeft die te wijten zou zijn aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van uw 'problemen in uw geboorteland'. De oorsprong van deze gezondheidsproblemen wordt in dit attest evenwel niet verder geconcretiseerd waardoor deze gezondheidsproblemen niet aan uw asielproblemen kunnen worden gelinkt. Hierbij kan terloops opgemerkt worden dat u uw asielaanvraag baseert op problemen in de Russische federatie, hetwelk niet uw geboorteland is gezien uit uw verklaringen en de neergelegde documenten blijkt dat u geboren bent in Armenië. Betreffende de visuele hallucinaties die soms zouden optreden, kan uit het neergelegde medisch attest niet worden opgemaakt over welk soort hallucinaties het gaat, in welke mate deze hallucinaties zich manifesteren noch in welke frequentie deze zich voordoen. Het geeft verder niet aan in hoeverre de vastgestelde psychische problemen een eventuele impact op uw huidige cognitieve functies zou hebben. In dit kader is het van belang erop te wijzen dat uit uw verklaringen (CGVS p.11) en het afgeleverde attest blijkt dat dit stuk is opgesteld op basis van twee consultaties bij een huisarts, en dat u behalve deze twee consultaties door geen enkele andere specialist werd gezien. Gezien deze vaststellingen kan niet worden gesteld dat dit attest van die aard is dat het een dergelijke mate aan onwetendheid en incoherentie bij jullie vermag te verklaren. Het attest bemerkt ook dat u omwille van uw Jezidische achtergrond geen kans hebt op een adequate behandeling in uw 'geboorteland'. Dit betreft een blote bewering die noch u noch de dokter in kwestie verder specificceert. U brengt het zelfs niet ter sprake tijdens het CGVS-asielgehoor ondanks het feit dat

u de vraag werd gesteld welke problemen u in Rusland had afgezien van de problemen met uw familie (CGVS p.10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers vragen dat de behandeling van de zaak verwezen zou worden naar de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) omdat er geen eenheid van rechtspraak bestaat. Zij leggen geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming. Zij tonen niet aan dat er *in casu* een reden zou zijn om de behandeling van de zaak te laten verwijzen naar de Algemene Vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 15, sub c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e) van deze richtlijn; schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet; schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering; schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Verzoekers menen voorts nog dat er een manifeste beoordelingsfout zou zijn gebeurd.

Verzoekers klagen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 18 november 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren

met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is als Jezidi in zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoekers aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoekers beroepen zich op geen dergelijke schending. De schending van het door verzoekers aangehaalde artikel 15 c) van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot een louter theoretische kritiek van de bestreden beslissingen en vragen dat de Raad ambtshalve zou overgaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Een dergelijke argumentatie is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad schaart zich achter de motieven uit de bestreden beslissingen.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS